

prism
ปฐมนิเทศ

พนมเทียน

ตอน
จิตรางคนางค์

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวารাত্রี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวารাত্রี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 36

ตอน จิตรางคหางค์

103

พวกลูกหาบทยอยแบกของปีนป่ายขึ้นไปก่อน โดยการนำหน้าของบุญคำ ซึ่งรู้แนวเส้นทางตามนัดแนะไว้ก่อนแล้ว เครื่องมือในการไต่เขาเริ่มนำออกมาใช้อีกครั้งเหมือนๆเมื่อตอนตัดขึ้นหน้าผา ก่อนจะบ่ายหน้าเข้าสู่โป่งน้ำร้อนเมื่อ 3-4 วันก่อน

กลุ่มนายจ้างคอยควบคุมดูแลและตามไปเบื้องหลังอย่างระมัดระวัง บุญคำเองมีวิทยุคอยรับคำสั่งรพินทร์อยู่ตลอดเวลาที่จะให้เบี่ยงอ้อมหรือบ่ายเบนไปในเส้นทางใด อันเขาพิจารณาเห็นว่าปลอดภัยและเสี่ยงน้อยที่สุด

ตัวจอมพรานเอง ขณะนี้เดินอยู่รั้งท้ายสุด เพื่อจะได้มองเห็นการเคลื่อนไหวของแต่ละคนได้อย่างถนัดโดยตลอด

ส่วนฝ่ายนายจ้างอเมริกันและเชิดวุธนั้นไต่ทางเกาะกลุ่มกันขึ้นไป โดยมีคริส ซึ่งคงจะเป็นด้วยความมูมานะหรืออะไรก็ตามทีในกลุ่มของหล่อนั้น หล่อนเองไต่ตามติดหลังขบวนลูกหาบ

คู่ล้าหลังสุดคือคู่ของอุทะและพะโต๊ กะเหรี่ยงอาสาสมัครที่ขอติดตามมาด้วยในครั้งนี้ ด้วยความสำนึกในบุญคุณที่อเมริกันพวกนี้ไต่ให้การอนุเคราะห์พวกตนเป็นอย่างดี ประกอบกับที่มีความเคารพนับถือรพินทร์เป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว ทดแทนให้แก่ลูกหาบสองคนที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว

เส้นทางอันเริ่มจะไต่ขึ้นสูงเป็นลำดับนั้น ครั้งแรกก็ใช้วิธีค่อยๆ เดินตามแก่งแก้งหิน เกาะเหนี่ยวต้นไม้หรือรากไม้ที่งอกแทรกหินอยู่ทั่วไปขึ้นไปก่อน บางตอนเอนสูงขึ้นไปประมาณ 45 องศาในตอนแรกๆ ต่อมาก็ค่อยๆ ตั้งชันขึ้นทุกขณะ กลายเป็น 60 และ 70 องศา ยิ่งมุ่มเงยสูงขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งจะต้องระมัดระวังตัว และปีนป่ายกันขึ้นไปด้วยความลำบาก และออกแรงเหนื่อยเพิ่มขึ้นเท่านั้น

การไต่ขึ้นสูง...พบกับตะพักไหล่ทางอันพอเป็นที่อาศัยพักหยุดรอกันได้เป็นช่วงๆ ระยะๆ ไป แล้วก็เริ่มต้นไต่ขึ้นกัน

ต่อไปอีก อ้อมโขดชะง่อนหินใหญ่บ้าง ตัดทางมุดเข้าไปในช่อง
ของหินทะเลเป็นโพรงปล่องระยะสั้นๆบ้าง

ความเหน็ดเหนื่อยมหาหินของเส้นทางทำให้ทุกคนจำ
ไม่ได้ว่าผ่านแก่งแก่งโขดหินหรือโพรงชะง่อนมาแล้วกี่แห่งก็ตอน
พวกสัมภาระนั้น พอยิ่งสูงขึ้นไปก็เริ่มจะมีการผูกเชือก ชักลาก
สำหรับสิ่งที่ไม่สำคัญและทนทานต่อแรงกระแทกกระแทกได้ และ
ชักรอกสำหรับอุปกรณ์ที่จะกระแทกกระแทกทั้งสะเทือนไม่ได้กันบ้าง
แล้ว

เสียงบุญคำตะโกนโหวกเหวกบงการในการลำเลียงของ
ขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา ในภาวะเช่นนี้ ฝ่ายนายจ้างทุกคนจึงเห็นได้
ชัดว่า แก่สามารถควบคุมการเดินทาง ประสานงานกับบริพินทร์
ได้อย่างวิเศษสุด ระหว่างคนที่นำไปเบื้องหน้าหัวขบวนสุดกับ
อีกคนหนึ่งอันเป็นเจ้านายที่ควบคุมบงการอยู่ด้านหลังสุด

เกิด เส่ย และจันก็ให้การร่วมมือได้ชนิดเป็นทีมเวิร์ค
อย่างยอดเยี่ยม แสดงถึงความคุ้นเคยที่ผ่านงานร่วมกันมาแล้ว
อย่างดี พวกนั้นคอยประกบคุมพวกลูกหาบและคอยช่วยเหลือ
ในการลำเลียงของอยู่ตลอดเวลา ในช่วงของเส้นทางตอนไหน
ที่วิบากมาก ไม่มีใครเอาเปรียบบีบไต่ส่วนตัวเองขึ้นไปตามลำพัง

โดยทอดทิ้งพวกลูกหาบให้ต้องทุลักทุเลอยู่กับสัมภาระที่ต้องแบกหามนำขึ้นไปด้วยเหล่านั่นเลย เห็นการทำงานของพวกนั้นแล้ว ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าคณะคนหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็นึกชื่นชมนิยมอยู่ในใจ ตัวหัวหน้าคือรพินท์นั้น มิใช่จะสามารถแต่เฉพาะการเป็นมัคคุเทศก์นำทางหรือหลักประกันในความปลอดภัยของทุกคนในคณะแต่ประการเดียวเท่านั้น การคุมทีมงานของเขาและการประสานงานในหน้าที่ของพรานทั้งสี่ของเขา จัดได้ว่าวิเศษสุด

เชิดดูรนั่น ด้วยความเป็นห่วงและด้วยใจที่พะวงอยู่ก่อนแล้ว เขาติดหลังคริสติน่าไปอย่างกระชั้นชิด โดยปล่อยให้สแตนลีย์ คีธ และอิสซาเบลรวมกลุ่มกันอยู่เบื้องหลัง คอยดูแลระมัดระวังเป็นพี่เลี้ยง และเตือนแม่ผมทองอยู่ตลอดเวลา เพราะเกรงจะพลาดพลั้ง แต่ลำพังตัวเขาเองจะช่วยอะไรได้มากนัก ในเมื่อเส้นทางชนิดนี้ ลำพังตัวเองก็แทบจะเหลือรับประทานแล้ว ทุกคนเหนื่อยกันจริงๆ ในการปีนป่ายไปตามชะง่อนหินซึ่งบัดนี้ถ้าจะเหลียวกลับลงมามองข้างล่าง ก็เห็นท้องทุ่งและดินเขาอยู่ต่ำลิบๆ ลงไป และจะทิ้งห่างไกลขึ้นไปตามลำดับ ภาพที่มองเห็นจากข้างล่างนั้นมันกินตามาก เพราะดูแล้วก็ไม่น่าจะลำบากยากเย็นอะไรนัก แต่พอมายืนกันจริงๆ กว่าจะได้ผ่านกัน

ขึ้นได้ทีละชั้นทีละตอนของไหลผ่า กำลังขา ไขข้อ ไม่ว่ามือและเท้าแทบจะหมดสิ้น เหงื่อออกโซมกายจนเปียกชุ่มเหมือนอาบน้ำ อ้าปากหอบกันราวกับหมาหอบแดด โดยเฉพาะพวกอเมริกันหน้าแดงเป็นกุ่มเผาไปเลย

รพินทร์คงตามหลังมาเป็นระยะ ๆ อยู่เช่นเดิม และทุกคนก็เข้าใจดีว่า เหตุใดเขาจึงต้องคอยระวังหลังอยู่เช่นนั้น เพราะจะต้องอำนวยความสะดวกทั้งหมดให้ขึ้นไปตามแนวทางที่เขาเห็นว่าปลอดภัยที่สุด และปรึกษาทางวิทยุกับบุญคำอยู่แทบตลอดเวลา เหมือนกับว่าจะตัดขึ้นทางด้านไหนเพื่อให้สะดวกที่สุด หนทางจึงต้องอ้อมเลี้ยววนซ้ายเวียนขวาอยู่ตลอดเวลา

“เป็นไงบ้างครับทุกท่าน!”

เสียงเขาถามออกมาจากเครื่องรับวิทยุของทุกคน ซึ่งขณะนี้แม้จะเหน็บหนาวอยู่ ก็เปิดเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะพูดติดต่อกันได้ เพราะเส้นทางเดินเรียงแถวกันขึ้นไปเหมือนงูกินหาง เว้นระยะห่างกันเป็นกลุ่ม ๆ ช่าง ๆ

“ยอมรับว่าเต็มกลืนทีเดียว รพินทร์!”

เสียงตอบหอบ ๆ ออกมาจากสแตนลีย์ เพราะคิธ เบล และคนอื่น ๆ เหนื่อยเสียจนพูดไม่ออก

“ช้า ๆ ก็ได้ครับ ไม่ต้องรีบ ค่อย ๆ ขึ้นไป ยิ่งออกแรงมากก็ยิ่งเหนื่อย การเกาะแ่งหิน เหนียวกิ่งไม้หรือรากไม้ ขอให้สังเกตพวกพรานของผมก่อนว่าเขาใช้ยึดตรงไหน มิฉะนั้นมันอาจไม่มั่นคงพอและหลุดกลิ้งลงมาได้”

เขาบอกขึ้นไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและฟังดูอบอุ่นที่สุด

และนี่ดูเหมือนจะเป็นเส้นทางที่ทั้งคณะเคลื่อนไหว คืบหน้ากันไปได้อย่างเข้มข้น

พวกลูกหาบนั้นมีมือตีนเหนียวราวกับตุ๊กแก และที่เห็นว่าแต่ละคนทรหดอดทนขยันมามากที่สุด ก็คือคนเหล่านั้นไม่ได้ขึ้นไปล่าพังตัวเปล่า ๆ แต่ยังมีภาระต้องประทับประคองนำหีบห่อสัมภาระขึ้นไปด้วย แต่ละคนก็ไม่ใช้รูปร่างใหญ่โตแข็งแรงอะไรนัก ตรงข้ามเกือบทั้งหมด รวมทั้งอูเถาะและพะโต้ รูปร่างผอมเกร็งในลักษณะเหมือนคนขาดอาหาร แต่คนเหล่านี้เกิดมาเหมือนจะเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ทุกคนฝ้ายอเมริกันจึงได้ความรู้

แน่นอนเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งว่า รูปร่างลักษณะร่างกายของมนุษย์เรานั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย มันสำคัญที่ว่าใครมีความชำนาญอย่างใด หรือฝึกฝนอบรมเคยชินมาอย่างใดเท่านั้น

คิฐตัวราวกับยักษ์ ขอลำก็นักมวยปล้ำเราดี ๆ นี้เอง แต่ในภาวะเช่นนี้ นายนั่นดูเหมือนจะแทบหมดเรี่ยวแรงก่อนทุกคนในภาวะที่ต่อสู้กับแรงดึงดูดของโลกเช่นขณะนี้

ไม่มีสัตว์ใดที่จะผ่านมาให้เห็นเลยแม้แต่เงา ในเส้นทางที่ไต่ชะง่อนหิน หน้าผาสูง ๆ ต่ำ ๆ เหล่านั้นขึ้นไป อาจพบเห็นบ้างก็มูลของเลียงผา ซึ่งไม่บ่อยนัก และทุกคนก็ไม่สนใจที่จะสังเกตดูเนื่องจากความเหนื่อย นอกจากเกิดผู้คอยช่วยเหลือคู่ของอูถะและพะโต๊ สะกิดชี้ให้เข็ดดูเห็น

“อาจมีเสือดาวบ้างเหมือนกัน แต่เรามากันเป็นขบวนมาก ๆ แบบนี้ มันไม่โผล่มาให้เห็นหรอก”

เกิดบอ

“ถ้าไอ้ช้างนรกโขลงนั้นคอยดักรออยู่ข้างบน จัดหินลงใส่เราละก็ ภูมิประเทศแบบนี้ เราไม่มีทางหลบได้เลย นอกจากตกเขากันหมด”

นายทหารหนุ่มพูดอย่างยากเย็น ป้ายแขนเซ็ดเหงื่อ
พานท้ายไรเฟิลของเขาในขณะนี้ถูกนำมาใช้แทนไม้ค้ำถ่อ
พยุงร่างแล้ว

“หน้าผาตอนนี้ชันมาก ช่างมันขึ้นมาไม่ได้หรอก
นายทหาร แล้วแ่งหินแถบนี้ก็เป็นหินเปราะ ช่างมันรู้ว่ารับ
น้ำหนักตัวมันไม่ไหว”

เกิดให้คำรับรอง เพื่อตัดกังวลหวาดระแวงของเชิดวุธ

คริสคงไม่พูดอะไรอยู่ตามเดิม หล่อนไต่ตามเส้นทางของ
เกิดไปอย่างชนิดซ้ารอยทีเดียว โดยไม่แยกไปทางอื่น และอยู่สูง
กว่าเชิดวุธประมาณ 1 ช่วงตัว

สแตนลีย์และคีธ ผู้ใช้ไรเฟิลใหญ่ขนาดหนัก บัดนี้ก็มี
อาการเดียวกับเชิดวุธแล้วเช่นกัน คือใช้พานท้ายปืนช่วยยัน
เสียงรพินทร์จึงดังเตือนขึ้นมาว่า

“ระวังเรื่องไรเฟิลครับ! ถ้าจะใช้ยันพื้นแบบนั้น ขอให้
ทุกคนถอดกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงออกเสียก่อน นัตที่อยู่
ในรังเพลิงขอให้เอาออกเสีย!”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และเข้าใจในคำเตือนของเขา ใครที่บรรจุลูกไว้แล้ว แต่เข้าห้ามโกหรือใช้วิธีลดนกจึงเปิดลูกเลื่อน ถอดกระสุนนัดที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงออก เสียบในรังกระสุนตรงอกเสียไว้ เหลือเฉพาะที่บรรจุอยู่ในแม็กกาซีน โดยยังไม่ส่งลูกขึ้นลำ ส่วนเอ็ม 16 พันฐาน อันเป็นปืนน้ำหนักระเบิดซึ่งคริสและเบลใช้สะพายอยู่ ก็ถูกเตือนมาให้ตรวจสอบคันห้ามโก ซึ่งก็ปรากฏว่าของเบล แง่หินหรือรากไม้ก็ไม่ทราบ เกี้ยวเอาคันห้ามโกให้เบนมายังตำแหน่งฟูลออโตตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอตรวจพบหล่อนก็ตกใจ รีบเข้าห้ามโกตามเดิมทันที พร้อมกับถอนใจเฮือก พุดเบา ๆ กับพรรคพวก

“คนคนนี่แหละร้ายจริง ๆ อ่านอะไรต่ออะไรของพวกเราออกหมดทุกภาวะ ทุกเหตุการณ์”

“เป็นคนที่หน่วยเหนือของเราเพิ่งเลือกไว้ให้แล้ว!”

สแตนลีย์บอกกับบุคคลได้บังคับบัญชาของเขาสั้น ๆ

สามคนของชุดนั้นประกอบด้วยหัวหน้าคณะ คีธ และเบล ซึ่งเกาะกลุ่มกันไปใกล้ซิดที่สุด ค่อยๆช่วยกันจุดช่วยกันประคอง หรือดึงกันขึ้นไปกลุ่มหนึ่ง เซดวูธ คริส และเกดก็พยุงกันขึ้นไป อีกกลุ่มหนึ่ง ช่วงนี้เป็นช่วงที่เรียกกันว่าเลือดตาแทบกระเด็น ที่เดียวของการเดินทาง ทั้ง ๆ ที่ดูแต่แรกขณะอยู่เชิงเขา ต่างก็ รู้สึกว่าไม่หนักหนาอะไรนัก

ระยะประมาณไม่เกิน 30 เมตร จะถึงบริเวณหน้าผาชันที่ ขวางอยู่เบื้องหน้า และหนทางก่อนจะเข้าถึงตีนผานั้นเป็นแนว ไหลของน้ำฝน แต่บัดนี้แห้งผาก พื้นอุดมไปด้วยกรวดก้อนเล็ก ๆ ใหญ่ ๆ และมันเผลดในมุมที่สูงไม่น้อยทีเดียว

บุญคำดีมีอบอกพวกลูกหาบให้พยายามเลี้ยวอ้อม เส้นทางนั้นออกไปทางด้านขวามือ ซึ่งมีต้นไม้เล็ก ๆ งอกอยู่ ประปราย อุดมไปด้วยโขดหินใหญ่น้อย

ส่วนคริสหยุดพิจารณาดูเส้นทางที่จะเข้าไปยังโคเนผา ตอนนั้น หล่อนรู้ว่า ยิ่งอ้อมเท่าไรก็ยิ่งเสียเวลาและเหนื่อย หนักเข้าไปเท่านั้น และก็รู้ด้วยว่า พวกลูกหาบจำเป็นจะต้อง อ้อมทาง เพราะไม่สะดวกต่อภาระที่แบกหาม อันอาจทำให้ไถล สิ้นได้ในเส้นทางที่หล่อนมาหยุดยืนอยู่

เชิดวุธเดินตามขึ้นมาทัน และหยุดหายใจตัวโยนอยู่
พร้อมกับแตะแขนแม่ผมทอง

“คริส ตีออกขวา ตามหลังพวกลูกหาบไปเถอะ”

หล่อนสั่นศีรษะ บัญปากให้ดูเส้นทางขึ้นอันมองเห็นอยู่
โล่งๆ ใกล้เคียง

“พวกเราตัวเปล่ากันทั้งนั้น วุธ อย่างมากภาระที่ถือก็แค่
ปืน ฉันว่าเราค่อยๆ ไต่ขึ้นไปตามทางน้ำไหลนี้ดีกว่า จะถึงเร็ว
กว่าพวกนั้น เราไปถึงก่อนก็จะไปรอพวกเขาอยู่ตรงตีนผานั้น
ฉันไม่อยากอ้อมอีกแล้ว”

ความไม่รู้ภูมิประเทศ และความไม่คอยจะเจียดสักกับ
ป่าดงพงไพรมาก่อนของเชิดวุธ ทำให้เขาไม่ระแวงเฉลียวคิด
อะไรทั้งสิ้น

“ตกลง! ผมนำเอง คุณคอยตามหลังไว้”

ว่าแล้วเขาก็จุ่มตัวไปเบื้องหน้า ต้านกับแรงดึงดูดของโลก
แล้วค่อยๆ ตะกายขึ้นไปยังทางรอยกรวดโล่งๆ ราวกับใคร
จะตัดเป็นถนนอย่างดีไว้ให้นั้นทันที โดยมีคริสติน่าไต่ตามหลัง

เชิดวูรนั่นพอก้าวขึ้นไปได้ 2-3 ก้าว พื้นกรวดก็ร่วงพรุลงแล้ว แต่ไม่มากนัก ปลายรองเท้าของเขาจิกเอาไว้ได้ยังพื้นแข็งที่รอง อยู่ภายใต้ และส่งพานท้ายปืนไปให้คริส เพื่อให้ใช้เป็นเครื่องยึด ดึงตัวขึ้นมา

“ตะแะๆ แค่อาศัยพุงตัวไว้เท่านั้นละ คริส อย่าจุดแรงนัก เดี่ยวเสียหลักลงไปด้วยกัน”

เขาบอกเบาๆ

คริสเอื้อมมือไปคว้าพานท้ายไรเฟิลของเชิดวูรที่ยื่นส่งมา ให้ อีกมือเกาะพื้นที่หาความมั่นคงอะไรไม่ได้เลยนั้น ค่อยๆ พุง กายขึ้นไป ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงหล่อนก็อ่อนเพลียและง่วงนอน อยากพักผ่อนมากที่สุด

“ระวัง วูธ คริส อย่าขึ้นทางด้านนั้น!”

เสียงพรานใหญ่ร้องตะโกนขึ้นมาสุดเสียง คราวนี้ไม่ต้อง ใช้วิทยุแล้ว เพราะเสียงร้องลั่นภูเขาอันเจียบสงัดของเขา และ ตัวเองก็กระชั้นไล่หลังทุกคนขึ้นมาใกล้โดยไม่ได้เว้นระยะห่าง เกินไปนัก

มันเข้าไปเสียแล้ว ก็พร้อม ๆ กับเสียงตะโกนของเขา
นั่นเอง คริสผู้กำลังไต่ขึ้นก็ไถลพรวดเสียหลักรูดถอยลงมา มือ
หล่อนที่จับพานท้ายไรเฟิลของเชิดวุธอยู่จึงกลายเป็นกระชาก
ดังนั้นเชิดวุธซึ่งอยู่ในลักษณะยืนกึ่งตะแคงกึ่งเหลียวหลังอยู่
จึงศีรษะปักลงมา และก็ไม่ได้ปักไปไหน ชนปะทะเข้ากับคริส
ผู้กำลังเอาจอกครูดอยู่กับพื้นกรวดนั่นเอง

โดยความสูงชันของพื้นที่...โดยพื้นอันเป็นกรวดที่หา
ความมั่งคั่งไม่ได้...โดยการจุดชกของกันและกันกับการชนปะทะ
กันเอง ทั้งสองจึงอยู่ในสภาพเหมือนลูกขนุนกลิ้งกระจัดกระจาย
ลงมาตามเส้นทางที่ไต่กันขึ้นไปได้ราว 10 เมตรนั้น ท่ามกลาง
เสียงร้องลั่นอย่างตกใจของหัวหน้าคณะ คีธ และเบล ผู้มองเห็น
อยู่ดำตาซึ่งๆหน้า ห่างขึ้นไปเพียงแค่นี้ไม่นานนัก

ทุกคนเห็นชัดอยู่ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า ผังซ้ายของถนน
กรวดสายนั้นเว่าตกลงไปเป็นลักษณะหุบเหว และร่างของ
เชิดวุธกับคริสที่กำลังคลุกคลีลงมาด้วยกันนั้นก็กำลังลงมาทางแถบ
ด้านเหวนั้น!...

สแตนลีย์ คีธ และเบลอัปากกว้างด้วยความตกใจ แต่ไม่มีเสียงใดๆที่จะหลุดรอดลำคอออกมาได้ในภาวะเช่นนี้ ภาพที่ทั้งสามเห็นมันห่างสูงขึ้นไปเพียง 7-8 เมตร ใกล้ๆนี้เองเท่านั้น

แล้วอเมริกันทั้งสามก็รู้สึกว่ ใครคนหนึ่งที่อยู่รั้งท้ายสุดตะกายอย่างรวดเร็วปานการพุ่งขึ้นที่สูงของเลือดดาว เนียดร่างอันยืนตะลึงของเขาทั้งสามสวนขึ้นไป

กรวดใหญ่่น้อยบริเวณที่ตลาดชั้นนั้นถล่มพรวุและกระจายว่อนไปหมดในระหว่างที่คริสตินากับเชิดวุธกลงมาด้วยกัน!

ร่างของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะก็หลุดแวบลงไปทางเนินผาตัดชันก้ำยมีอนั้นจริง ๆ แต่ข้อมือข้างหนึ่งของหล่อนถูกเชิดวุธคว้ายึดเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่นที่สุดเท่าที่กำลังของเขาจะมีได้

เชิดวุธนั้นขณะนี้อยู่ในสภาพพลิกคว่ำหน้า ศีรษะชะงักล้าลงไป ส่วนกายของคริสลอยอยู่กลางอากาศแล้ว กำลังฝ่ามือของหล่อนเองไม่มีแรงพอที่จะจับมือเชิดวุธไว้ได้ในลักษณะที่โหนตัวอยู่เช่นนั้น แต่นายทหารหนุ่มเป็นผู้ที่ขยันยึดกำไว้เอง

และจากแนวเทของพื้นที่บริเวณอันปราศจากที่ยึดเหนี่ยวได้
มันคงนั้น น้ำหนักของคริสก็ดูเหมือนกำลังจะถ่วงตัวเขาให้
ค่อยๆ เคลื่อนลงไปที่ละน้อย ไรเฟิลของเขาและเอ็ม 16 ของคริส
หลุดกลิ้งตามกรวดลงมากองอยู่ยังเบื้องหน้าของพรรคพวก
อีกสามคนที่ยืนตะลึง หัวใจตกไปอยู่ที่ปลายเท้า

บัดนั้นเอง ก่อนที่เชิดวุธจะเสียดุลถล่มต่ำลงไปมากกว่า
นั้น รพินทร์ก็โชนขึ้นมาถึง ก่อนอื่นเขาทั้งกายลงทั้งตัว กด
น้ำหนักทั้งหมดลงไปบนบันเอวส่วนหลังของเชิดวุธ เพื่อยึดตรง
ไว้ไม่ให้ร่างของนายทหารหนุ่มที่กำลังจะพลอยลื่นหลุดลงไป
ด้วยกัน ให้หยุดอยู่ ณ ที่นั้น

“ยึดแขนคริสไว้ให้แน่นที่สุด!”

เขาตะโกนลั่น

ฝ่ายได้รับคำสั่ง ซึ่งบัดนี้แยกเขี้ยวเอื้อมมือลงไปจับข้อมือ
ของคริสดีนาผู้ลอยคว้างอยู่กลางเวหาเหมือนนักกายกรรม และ
สงบตัวเองนั่งอยู่เช่นนั้นอย่างรู้ตัวดีว่า ถ้าหล่นมีอาการแกว่ง
หรือไกวตัวมากเท่าไร ก็จะทำให้เชิดวุธไม่ถนัดและเพิ่ม

น้ำหนักขึ้นมากเท่านั้น เชิดวุธพยักหน้าแทนความหมายว่า
รับทราบ

“คีธ สแตนลีย์ ขึ้นมาเร็ว ช่วยกันรั้งข้อเท้าเชิดวุธไว้!”

เขาหันลงไปที่โคนสั้งเร็วปรือต่อไป

เมื่อนั้นทั้งสามที่มัวแต่จ้องจ้องอยู่ จึงได้สติไหวตัวขึ้นพร้อม
กัน ต่างตะกายไต่ขึ้นไป เบลนั้นเร็วกว่าสองชายฉกรรจ์ที่มัวแต่
ไถลลื่นอยู่เสียอีก พอถึงหล่นก็ช่วยจุดข้อเท้าของเชิดวุธไว้อีก
แรงหนึ่ง จากนั้นสแตนลีย์และคีธจึงขึ้นมาถึงอย่างทุลักทุเล
แล้วกำลังของคนทั้งหมดก็เข้าจุดตั้งรั้งตัวเชิดวุธไว้ไม่ให้เขยื้อน

เมื่อแน่ใจที่สุดว่าร่างของนายทหารหนุ่มจะไม่พลอยถูก
จุดด้วยน้ำหนักตัวของคริสลงไปอีกคนหนึ่งแล้ว พรานใหญ่ก็
ถอนตัวออกจากหลังเชิดวุธ เชือกซึ่งคล้องสะพายไหล่ทำเป็น
บ่วงเตรียมไว้ก่อนแล้วหย่อนลงไปทันที ตัวเขาก็เลี้ยวลงมาใน
ระดับที่สูงกว่าร่างอันนอนพังพาบของเชิดวุธเล็กน้อย หย่อน
สายบ่วงลงไปทันที

แกว่งสายบัวครั้งแรก มันพลาดจากปลายเท้าทั้งสองข้างของคริสไปเล็กน้อย แต่พอครั้งที่สองมันก็สวมเข้าไปยังเท้าทั้งสองข้างของแม่ผมทอง ผู้บัดนี้รวบขาทั้งสองให้มาแนบชิดกัน ปล่อยร่างกายให้โหนติดอยู่กับกำลังข้อมืออันสั่นระริกของฝ่ายที่ขยำจับแขนไว้

“อีชีย์ คริส ด้อน’ท มู้ฟ!”

รพินทร์ร้องบอกลงไป หล่อนก็ตรึมฝีปากแน่น ทำตัวนิ่งแข็งเหมือนหุ่น

จอมพรานค่อย ๆ ขยับกระดูกสายบัวให้คล่องผ่านลำตัวของหล่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งมันขึ้นมาถึงระดับชอกรักแร้ทั้งสองข้าง แล้วจึงกระดูกโดยแรงให้บัวรัดไว้ในระดับรอบอกได้ชอกแขนทั้งสองทันที กระชากแรง ๆ อีกสองครั้งเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าบัวจะไม่คลายตัว และคล้องสวมอย่างมั่นคงอยู่ได้ชอกแขนทั้งสองข้างโดยไม่หลุด

“คัธ!...ไปยึดปลายเชือกไว้อีกแรงหนึ่ง เผื่อผมพลาด!”

เขาสั่งการต่อไปอีกอย่างรวดเร็ว

ทุกคนทางด้านบนดูเหมือนจะเข้าใจสภาพนั้นได้ดีที่สุด
นายคิธผู้กำยำแข็งแรง แต่ค่อนข้างเชื่องช้า ก็ผลจากการยึดตัว
เชิดวุธธลาไปตะครุบปลายเชือกในล่อนสำหรับไต่เขาของ
รพินทร์ โดยเอามามัดพันกับร่างกายของตนเองไว้เป็นหลักอีก
ชั้นหนึ่ง พร้อมทั้งเตรียมออกแรงจุดเป็นด้านสอง

พอรพินทร์ออกแรงดึงรั้ง มันก็เป็นการผ่อนภาระกำลัง
แขนของเชิดวุธในทันที

“ปล่อยมือได้แล้ว คุณวุธ!”

พหรานใหญ่บอก

“คุณแน่ใจหรือ?”

เสียงเชิดวุธร้องแหบๆ

“บอกว่ให้ปล่อยได้แล้ว!”

รพินทร์เกือบจะเป็นตวาดลั่น

เชิดวุธจึงปล่อยมือ ร่างของคริสตูกำลังติดกับเชือกที่คล้อง
ไว้ได้ชอกแขนทั้งสอง และไม่ต้องเตือนหรือสั่งการกันอย่างไรอีก

เบลกับสแตนลีย์ก็หันมาช่วยกันจับยึดสายเชือกที่ทอดยาวไป
เบื้องหลังของรพินทร์อีก 2 แรง ในขณะที่เชิดรูดยังนอนคว่ำ
อย่างหมดแรงอยู่เช่นนั้น

ห่างกันชั่วสองศอกเท่านั้น ระหว่างผู้ที่รั้งสายเชือกไว้กับ
ผู้ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ซึ่งเบื้องล่างต่ำลงไปประมาณ 5-6
สิบลเมตร เป็นยอดหินอันระเกะระกะซึ่งเตรียมพร้อมแล้วที่จะ
เป็นสุสานของใครก็ได้ที่ร่วงหล่นลงไป ไม่ว่าจะเป็นโดยเจตนา
หรือไม่เจตนาก็ตาม

คริสสะบัดเส้นผม แหงนหน้ามองดูเขา ขณะที่มือทั้งสอง
ก็จับเส้นเชือกไว้ รพินทร์เหวี่ยงแห่แตกซิก ร้องบอกลงไปเบา ๆ ว่า

“โอเค คริส คุณปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องใช้แรงของคุณได้
เชือกขึ้นมาหรอก พวกเราจะช่วยกันดึงตัวคุณขึ้นมาเอง”

เขาพูดเสียงดัง แต่หล่อนกระซิบ

“ปล่อยฉันให้หมดจากภาระของคุณไปเสียไม่ดีกว่า
หรือ?”

“ถ้าคุณจะมาตัวตาย ก็อย่าทำต่อหน้าผม เอาไว้ลับหลัง!”

รพินทร์บอกหัวน ๆ แล้วค่อย ๆ ออกแรงสาวดึงตัวแม่ผมทองขึ้นมา ในขณะที่พรรคพวกข้างหลังก็ช่วยกันรั้งปลายเชือกไว้ราวกับชักเย่อ ร่างของหล่อนขยับสูงขึ้นมาทีละน้อย โดยเจ้าตัวไม่ได้คิดที่จะช่วยตัวเองอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะปล่อยให้ร่างกายที่ลอยคว้างอยู่นั้นถูกกว้านขึ้นมาเอง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงขอบหน้าผาที่พลัดร่วงลงไปเมื่ออีตี่ใจนี้ รพินทร์สั่งให้ทั้งสามคนที่ยึดสายเชือกดึงชักไว้ให้ตึง ตัวเขาเองรวบได้ซอกแขนของแม่ผมทอง หิ้วกระซวกพันขอบหน้าผาขึ้นมาบนหน้าผานอนคว่ำอยู่บนพื้นระดับเอียงเท่านั้น

เสียงที่เอะอะล้งเล้งเป็นแจ็กเรือแตก พังศัพท์สำเนียงไม่ได้เมื่อสักครู่ของตอนซุลมุนจึงยุติลง คริสยังนอนเหมือนจะพักอยู่ตรงนั้น อย่างคนไม่อยากจะเอานิยมนิยามอะไรอีกแล้ว สำหรับชีวิตตนเอง อาการหล่อนอยากหลับเต็มที

พอลากแม่ผมทองตัวอยู่อยู่ในหัวใจของเขาขณะนั้นขึ้นมาได้ในสภาพที่ปลอดภัย รพินทร์ก็ขยายเงื่อนไขของบ่วงให้คลายออก แล้วม้วนเก็บเชือกอย่างไม่อยากจะสนใจอะไรอีก หน้าเขาตึงเครียด เก็บเชือกเสร็จก็เดินผละจากที่นั่นลงมายังชานพักห่าง

ลงไปเล็กน้อย ตำแหน่งที่ทิ้งไรเฟิลของตนเองไว้ก่อนจะแล่น
ขึ้นมาช่วยกู้สถานการณ์ร้าย ปลดปล่อยให้พรรคพวกของหล่อนเอง
เชิดวุธเข้าไปกลุ้มรุมประครองพุดสอบถามอาการอะไรกันอยู่
ตัวเขาลงนั่งบนแ่งหิน สะบัดหน้าอยู่ไปมา

ครูหนึ่งทั้งหมดก็ประครองคริส พากันไต่ย้อนกลับมายัง
ตำแหน่งที่เขาั่งอยู่ อันเป็นตำแหน่งสุดท้ายก่อนที่คริสและ
เชิดวุธจะได้ขึ้นไปยังเส้นทางอันตรายนั้น

ขณะนี้พวกพรานพื้นเมืองของเขาและลูกหาบที่ดีอ้อม
ไปยังด้านขวามือเลาะไปตามโขดหิน ซึ่งจะเป็นทางขึ้นที่สะดวก
กว่า แม้จะอ้อมหน่อย ได้ลี้ภัยไปหมดแล้ว โดยแนวบังของ
ก้อนหิน ไม่มีใครของพวกนั้นเห็นเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียว
ของด้านนี้เลย

เขานั่งนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อนหรือสนใจว่าใครจะพุดอะไร
ทั้งสิ้น อ่อนแรง เพื่อยใจ และหนักอึ้งในสมองสุดที่จะพรรณนา
ได้ ใครคนหนึ่งวางฝ่ามือแผ่วเบาลงบนไหล่เขา พร้อมกับบอก
เบาๆว่า

“ไป! เดินต่อ”

ผู้ นั่นคืออิสซาเบล น้ำเสียงของหล่อนอ่อนนุ่มอย่างเข้าใจ
ความรู้สึกของเขาดี

“พวกคุณล่วงหน้าไปก่อนเถอะ!...”

เขาพูดเสียงแห้งพร่า โดยไม่มองหน้าใครสักคนที่มาอยู่
ใกล้ๆตัวขณะนี้

“อ้อมขวามือ เลาะโขดหินตามหลังพวกพรานของผมไป
แล้วไปพักกันอยู่ที่เชิงหน้าผาสูงนั้นก่อน เดี่ยวผมจะตามขึ้นเอง
ขอหนึ่งพักเหนื่อยก่อน...ผมเหนื่อยเหลือเกิน”

“ไม่มีใครกล้าต่อแยะ นอกจากพูดอะไรกันเองซุบซิบ
พึมพำ

“แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นการพูดกันอย่างเข้าใจได้ง่ายที่สุด
เป็นครั้งแรก

ระหว่างที่รพินทร์ใช้น้ำดื่มตั้งจุ่มก้นหน้าหลับตานิ่งอยู่นั้น เขารู้สึกว่าคนกลุ่มนั้นพากันเคลื่อนตัวไปตามคำสั่งของเขาโดยดี

แต่พอลิ้มตามขึ้นก็หาได้เป็นอย่างที่คิดไว้ไม่ ทุกคนเดินกันขึ้นไปหมดแล้วตามเส้นทางของพวกลูกหาบ แต่ใครอีกคนหนึ่ง ครึ่งนั่งครึ่งเอนหลังพิงหินอยู่ไม่ห่างเขาออกไปนัก ก็แค่ 2-3 วา เท่านั้น

คริสติน่า!

ไม่มีใคร แม้แต่เชิดวุธที่จะอยู่เป็นเพื่อนด้วย คงทิ้งหล่อนไว้กับเขาเฉพาะตามลำพังเหมือนจะเจตนาจะนั้น

“ผมบอกให้พวกคุณทุกคนตามพวกลูกหาบขึ้นไป นี่คุณยังมานั่งทำอะไรอยู่ที่นี้อีก”

“ฉันไม่มีสิทธิ์เหนียว ไม่มีสิทธิ์ที่จะนั่งพักอย่างคุณบ้างหรือ?”

หล่อนพูดโดยไม่หันมองทางเขาเช่นกัน

“แล้วหัวหน้าของคุณ คีธ เบล กะเชิดวุธล่ะ?”

“เขาก็ไปกันแล้ว ตามคำสั่งของคุณ!”

“ทำไมเขาไม่หิ้วคุณขึ้นไปด้วย ถ้าคุณไม่มีแรงเดิน?”

“อาจเป็นเจตนาที่จะทิ้งฉันไว้ให้กับคุณได้ ‘ด่า’ ฉันได้
อย่างเต็มที่กระมัง”

“ผมมีอะไรจะต้องด่าคุณ”

รพินทร์กระซอกหางเสียง

“ถ้าไม่มีก็ขบใจ ถ้ามีก็พร้อมที่จะรับฟัง ด่าฉันสิ ถ้าคุณ
อยากด่า”

รพินทร์แยมริมฝีปากจนเห็นไรฟัน ลักษณะนั้นดูเหมือน
แยกเขี้ยวมากกว่ายิ้ม จ้องมองดูร่างงามทางด้านข้างที่นั่ง
หลับตาฟังหินอยู่

“ถ้าไม่คิดเสียชนิดเดียวว่า เหตุการณ์เมื่อครู่นี้จะทำให้
เชิดชู้ต้องพลอยหล่นลงไปแหลกกับคุณด้วยละก็ ผมจะปล่อย
ให้คุณหล่นลงไปคนเดียว”

“ฉันรู้ และฉันก็เข้าใจดีด้วยในข้อนี้”

เขานิ่ง

หล่อนเฉย มีอาการเหมือนจะเข้าวังค์หลับ

“คริส...”

ในที่สุดความกระด้างของเขาก็จางลง อัดบู่หรีเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะขยี้ดื่บกับพื้นหิน แล้วดีดกระเด็นหายแวบไปในหมู่หินน้อยใหญ่รอบตัว

“ผมเสียใจ ถ้าผมรุนแรงอะไรกับคุณไปบ้าง ทั้งด้านกิริยาและวาจา ทั้งๆที่โดยแท้จริงแล้ว คุณก็พยายามจะเป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีของผม และก็ยังคงเสี่ยงชีวิตได้เชือกลงไปช่วยผมไว้ตอนที่ผมตกเหว รวมทั้งการช่วยรักษาพยาบาล”

“โน!...” หล่อนส่ายหน้าช้าๆทั้งที่ยังหลับตาอยู่ “ระหว่างคุณกับฉัน เราไม่มีบุญคุณอะไรติดต่อกันหรอก เราต่างทำกันไปตามหน้าที่เท่านั้น คุณรู้ดีและฉันก็รู้ดี!”

“ขอบอกอีกครั้งว่า ผมเสียใจ คุณต้องเข้าใจด้วยว่า บางขณะผมก็หงุดหงิดเกรี้ยวกราดโดยไม่มีเหตุผล”

“คุณเข้าใจยังงัย ฉันกำลังให้มันเกิดเป็นอุบัติเหตุขึ้น โดยกล้าเอาชีวิตของตัวเองเป็นเดิมพันเพื่อที่จะให้คุณต้องมาลำบากเหนื่อยยากช่วยเหลือมันหรือ? จริงละ คุณร้องเตือนมา โดยทางวิทยุ ไม่ให้ฉันได้ขึ้นทางด้านที่ฉันเห็นว่าน่าจะเป็นทาง ลัดและเดินขึ้นไปได้ง่ายๆ แต่คำเตือนของคุณมันมาช้าไป ยังไม่ทันสิ้นเสียงส่งของคุณ อุบัติเหตุมันก็เกิดขึ้นเสียก่อนแล้ว เป็นอันว่าฉันผิดตลอดกาลในสายตาของคุณ!”

“ผมบอกแล้วว่าผมขอโทษ”

“ลืมมันเสียเถอะ ฉันซาซันเสียแล้วกับความเกรี้ยวกราด เขี้ยวเกรี้ยวของคุณ!”

จอมพรานขยับปลายจมูกแล้วถอนใจยาว เสียงของเขา เป็นปกติลง

“เบลไม่น่าจะให้ยาสะกดประเภททำให้วังแวกคุณเลยใน เส้นทางที่เรา กำลังจะบินเขาบายวันนี้ มันทำให้ประสาทของคุณ เชื่องช้ามึนงง อยากนอนมากกว่าอย่างอื่น”

“เป็นความเห็นในทางแพทย์ของเขากระมัง...คงเห็นว่า ฉันกำลังจะบ้า พวกนั้นช่วยกันจับตัวฉันไว้ เบลต๋อยฉันจน

หมดสติ แล้วก็จับฉันฉีดยาตอนนั้น ถ้าฉันยังรู้ตัวอยู่ ฉันไม่ยอม
ให้เขาฉีดยาฉันอย่างเด็ดขาด”

หล่อนพูดเนือยๆ แล้วห่อไหล่ลงนิดหนึ่ง เอามือเสยผม

“คุณกำลังจะบ้า แล้วเบลน่าจะรื้อต๋อยคุณจนหมดสติ?”

“ทุกคนรุมฉันคนเดียว!...” หล่อนระเบิดโพลงออกมา
ลืมหูลืมตาสับสนกว้างจำขึ้นมาจากทันที “ไม่ว่าใครทั้งนั้น ช่วยกันจับฉันไว้
ฉันคนเดียวจะไปสู้อะไรไหว แล้วเบลก็ต๋อยฉัน! ไซ้! ฉันจำได้
แล้ว เบลเป็นคนต๋อยปลายคางฉันจนหลับ”

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะในตอนนั้น”

“ช่างเถอะ ฉันลืมไปแล้ว ไม่อยากจะคิดถึงมันอีก...”

พร้อมกับกล่าวเช่นนั้น หล่อนพุงกายขึ้นยืนอย่างโผเผ
ฉวยได้ปืนประจำมือออกเดินผละจากตำแหน่งนั้นไปอย่างง่าย ๆ
ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น โดยตามรอยพวกที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว

อาการของหล่อนเช่นนั้นทำให้เขาต้องรีบลุกขึ้นโดยเร็ว แล้วไต่ทางขึ้นไปติดๆ มาทันกันที่โอดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง อาการของคริสบ่งชี้ว่าอิดโรยจริง ๆ รพินทร์คว้าต้นแขนไว้ด้วยอุ้งมือแข็ง เต็มไปด้วยพลังของเขา

“ช้าๆ คริส ไม่ต้องรีบนักหรอก อีกแค่นี้เอง”

“กรุณาเอามือออกจากแขนฉันได้ไหม คุณสุภาพบุรุษ”

หางเสียงของหล่อนชาเย็นเป็นทางการ มองหน้าเขาอย่างประกาศแว่วไว้ว้าว รพินทร์ก็งัดกึ่งประคองนำเดินไปด้วยกัน

“คุณกำลังไม่สบาย คริส”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร! ปล่อย!...”

“อย่าอวดดี ขณะนี้คุณอยู่ในความดูแลของผมแล้ว เอาละ เราเดินไปด้วยกัน หมอบेलสั่งผมไว้ก่อนแล้วเหมือนกันว่าให้ผมทำหน้าที่คอยดูแลคุณไว้ โดยเฉพาะในการปีนเขาครั้งนี้”

“บิทซ์!...”

หล่อนผรุสวาทออกมาคำหนึ่งเบาๆ

“คุณไปคอยดูแลแม่นั้นเถอะ ไม่ต้องมาดูแลฉัน และต่อไปนี่ไม่ว่าฉันจะเป็นอะไร คุณไม่ต้องมายุ่งกับฉัน...”

พูดยังไม่ทันจบประโยค หล่อนก็ถลันจะมำหน้าอีก พรานใหญ่คว้าเอาไว้ อ้อมแขนของเขาพาดกระทบกลางทรวงอกของหล่อนอย่างจังที่สุด จะปล่อยก็ไม่ได้ เพราะหน้าหล่อนทำท่าจะพาดลงกับแฉंहินที่ดักอยู่ จึงต้องวางไรเฟิลลงอีกครั้ง แล้วใช้อีกมือหนึ่งช่วยจับตัวขึ้นมา

หล่อนพยายามทรงตัวเกาะแฉंहินไว้แน่นด้วยมืออันสั้นริก หน้าขาวซีดลักษณะเหมือนจะเป็นลม อากาศยามนั้นแม้จะระอุอ้าวสักเพียงใดก็ตาม แต่ตัวของหล่อนเย็นซีด เขาเอามือแตะที่หน้าผากและชอกคอ รู้สึกได้ทันทีในความผิดปกตินั้น เริ่มกระสับกระส่าย ตามเร็วปรือ

“ไอหิวไหมคริส”

“ไปก่อนเถอะ เดี่ยวฉันค่อยๆ ไล่ตามขึ้นไปเอง”

หล่อนบอกเขาด้วยเสียงแหบแผ่ว พยายามจะฝืนยิ้ม
สุดลมหายใจลึกๆ แต่ก็ค่อยๆ รูดลงไปฟูบอยู่ริมหินนั่นเอง
รพินทร์ตกใจ ประคองเบี่ยงเข้าไปบังเงาแดด และตัดสินใจปลด
วิทยุจากเอวขึ้นมาทันที

“จากรพินทร์ เรียกทุกคนด่วน!”

“ไต้ยีน มีอะไรหรือ?”

เสียงหัวหน้าคณะสวนตอบมาทันที

“ขอแรงค้ำกับเชิดวุธสักสองคนครับ! ขอให้ลงมาเดี๋ยวนี้
เลย ช่วยกันประคองคริสขึ้นไปที ลำพังผมคนเดียวไม่ไหว
เพราะไรเฟิลอีกทั้งกระบอก บอกหมอเบลให้เตรียมเครื่อง
ปฐมพยาบาลไว้ด้วย คริสไม่สบาย รู้สึกลัวจะมาก...”

“โอเค เราจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ดูคริสไว้ก่อน!”

เสียงนายค้ำและเชิดวุธดังออกมาแทบจะเป็นเวลา
เดียวกันจากเครื่องวิทยุ...

เพียงไม่กี่จิตใจหลังจากนั้น คัธกับเซดวูก็ปรากฏกาย
ลับเหลี่ยมหินซึ่งขึ้นบังอยู่ระเกะระกะนั้นลงมาอย่างรีบร้อน
ทั้งสองมากันตัวเปล่า ๆ เครื่องหลังและไรเฟิลประจำมือไม่ได้
ติดมาด้วย เพื่อไม่ให้เกะกะ ไม่เพียงแต่สองคนนั้นเท่านั้น เกิด
กับเสียอันเป็นพรานเด็กหนุ่มของเขาอีกสองคน ซึ่งเรียวแรงอยู่
ในเกณฑ์แข็งขัน ก็วิ่งตามติดมาด้วย กลายเป็นสี่ชายฉกรรจ์

ไม่มีการซักถามอะไรกันอีกให้เสียเวลาทั้งสิ้น เมื่อต่าง
ลงมาถึงตำแหน่งนั้น เห็นรพินทร์นั่งประคองต้นคอคริส ผู้มี
ดวงตาหรีโรยอ่อนปวกเปียกอยู่ ตัวเขาเองก็เหงื่อโซมเต็มหน้า

“โธ่ ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริงๆวันนี้ คริส!”

เซดวูตรงออกเบาๆกับตัวเองด้วยความสงสาร

แล้วชายฉกรรจ์สี่คนกับหญิงสาวเพียงคนเดียว แม้พื้น
ภูมิประเทศจะเป็นเนินเขาอันเทชันขึ้นไป ก็หาได้มีอุปสรรคใดๆ
ไม่ ร่างของคริสถูกช่วยกันหามหิ้วหามท้ายและประคองกลาง
ลำตัวแบกลีวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

รพินทร์โบกมือให้นำล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ตัวเขาเองก้มลงเก็บไรเฟิลของตนและเอ็ม 16 ของคริสมาสะพายไว้ จากนั้นก็ไต่ทางตามหลังขึ้นไปอย่างอดโรยกะปลกกะเปลี่ยเช่นกัน

เมื่อพหรานใหญ่ขึ้นมาถึงนั้น มันเป็นตำแหน่งที่เขากำหนดสั่งไว้นั่นเอง ว่าให้บุญคำนำพวกลูกหาบมาพักรอคอยอยู่ก่อนเป็นเวรได้หน้าผาสูงตัดชันลิ่วขึ้นไปเบื้องบน อาณาบริเวณดินเชิงนั้นเป็นพื้นราบและเว้าเข้าไปเหมือนปากถ้ำ กว้างขวางพอที่จะอาศัยพักชั่วคราวได้ แต่แห้งแล้งไปด้วยก้อนหิน แทบจะหาพืชพันธุ์ใดๆไม่พบเลย ตำแหน่งนี้แหละ ที่ความตั้งใจเดิมของรพินทร์จะให้มารวมตัวหยุดพักกันชั่วคราว ก่อนที่จะได้หน้าผาชันกันต่อไป เพื่อตัดขึ้นสู่เบื้องสูงของเขาใหญ่ด้านบน

ทุกคนรอคอยกันอยู่เป็นกลุ่มในเงาร่มของชะง่อนหินบังและร่างของคริสได้ถูกนำไปวางราบลงกับพื้นที่ปูไว้ด้วยผ้าพลาสติก หมอบเอลและหัวหน้าคณะกำลังสาละวนอยู่กับการตรวจสอบอาการ เครื่องเวชภัณฑ์วางอยู่ข้างๆพร้อมแล้ว

เสียงพูดกันซุบซิบเร็วปรือ และกำลังวุ่นอยู่กับงานปฐมพยาบาล ด็อกเตอร์สแตนลีย์ตรวจจับชีพจร เบลั้ให้หูฟังของแพทย์กดไปตามหน้าอก โดยเปิดคลุมเสื้อแขวออกเท่าที่จำเป็น แล้วก็วัดระดับความดันของโลหิต ทั้งหมดประสานงานกันอย่างคล่องแคล่ว

รพินทร์เดินหิ้วปืนเข้ามาถึง และยื่นเช็ดเหงื่อมองดูอยู่ร่างของคริสหยาบเหี้ยมดียวอยู่กับพื้น มีแจ็กเกตหนังพับสองทบรองพาดศีรษะอยู่ นัยน์ตาของหล่อนหรือๆหลับๆ ลมหายใจอ่อนระทวย

“5-6 นาทีที่พวกเราผละขึ้นมาก่อน คริสอยู่กับคุณครั้งแรกก็ชวนให้ขึ้นไปด้วยกันแล้ว แต่เขาบอกว่าขอพักสักครู่ พวกเราเห็นคุณยังนั่งอยู่ด้วยก็เลยขึ้นมาก่อน แล้วนี่เหตุการณ์เกิดขึ้นยังไง?”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามโดยเร็ว รพินทร์หย่อนกายลงนั่งหมดแรง เหี้ยมดียวออกไปวางปืนทั้งสองกระบอกลง

“ที่แรกผมก็ไม่ว่ายังเหลือคริสนั่งอยู่ที่นั่นอีกคน เงยหน้าขึ้นจึงพบ สังเกตดูจะง่วงและอ่อนเพลียผิดสังเกตไปมาก เข้าใจว่าจะเกิดจากการผจญหนักในวันนี้ ประกอบกับที่หมอเบลให้ยาประเภทระงับประสาทไว้ด้วย เลยทำให้ง่วงจัด...”

เขาบอกทุกคนด้วยน้ำเสียงแหบเหือด บ้าแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่กำลังจะย่อยเข้าตาอีกครั้ง แล้วเอนกายพิงหินด้านหลัง เป่าลมยาวออกจากปากลงไปในอกเสื้อ

“ผมชวนขึ้นมาบนนี้เพื่อจะสมทบกับพวกเราเสียโดยเร็ว พยายามประคองไว้ แต่คริสไม่ยอม จะเดินขึ้นมาเองให้ได้ แล้วก็ล้มอีกเกือบหน้าผาหิน ลักษณะหน้ามืดเป็นลม ผมเองคงแบกขึ้นมาไม่ไหวแน่ เลยวิทย์บอกขึ้นมา”

“มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีกไหม เป็นต้นว่าล้มลงไปฟาดอะไร หรือระหว่างนั้นมีแมลงพิษอะไรกัดต่อย ฉันพยายามตรวจแล้วไม่พบ และถามอะไรเขาก็กังไม่ตอบ”

เบลถามมาเร็วปรือ

“รับรองว่าไม่มี นอกจากอาการที่ชวนเซจะล้มเท่านั้น ซึ่งผมก็รับทันก่อนจะฟาดหินอย่างที่บอกแล้ว ผมว่าเป็นความผิด

ของพวกเขาเอง โดยเฉพาะหมอบेलที่ให้ยาระงับประสาทอย่างแรงกับคริส ทั้งๆที่ก็รู้อยู่แล้วว่าเราจะต้องเป็นเขาหนักและเสี่ยงอันตรายที่สุดในบ่ายวันนี้”

“เออละ ฉันยอมรับผิดชอบในข้อนั้น...”

แม่ผมแดงโบกมือ บอกมาห้วนๆ

“แต่เราก็มีเหตุผลของเรา ในขณะที่ให้ยาคริสตอนนั้น ตามปกติแล้วคริสเป็นคนแข็งแรงที่สุดอย่างที่คุณก็รู้ๆ เรื่องบุกป่าฝ่าดง ปีนเขานั้น เขาคลองกว่าทุกคนในคณะของพวกเขา ขอรับว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยาที่ผมให้ไว้ทำให้เขาเกิดอุบัติเหตุขึ้นอย่างเมื่อครู่นี้ และหมดแรงที่จะเดินต่อ มีอาการไข้บ้างเล็กน้อย เดี่ยวฉันจะจัดการเอง ให้เวลาคริสนอนพักหลับสัก 3-4 ชั่วโมง ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยขึ้นเอง คุณมีอะไรขัดข้องไหมที่เขาจะต้องพักก่อน เพราะตอนนี้เขาไปไม่ไหวแน่”

จอมพรานเสยปีกหมวกขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ แล้วเปิดกระตักน้ำออกจิบนิดหนึ่ง

“ทางด้านผมนะ ไม่มีอะไรขัดข้องหรอก ขออย่างเดียว
ให้พวกคุณปลอดภัยไว้ก่อนก็แล้วกัน อย่าว่าแต่คนป่วยหรือคน
หมดแรงง่วงนอนเลย คุณโน่น...”

เขาบ้วนปากขึ้นไปบนหน้าผาชะเง้อมเหนือศีรษะทุกคน

“เราจะต้องไต่หน้าผานี้ขึ้นไป ในสภาพของนักปีนเขา
อาชีพ ต่อให้กำลังดี แข็งแรงสักขนาดไหนก็ตาม มีหวังหล่นลง
มาได้ทุกขณะหากพลาดแม้แต่นิดเดียว สังเกตดู พวกคุณทุกคน
ก็เหนื่อยกันเหลือเกินแล้ว ถ้าจำเป็นจริง ๆ เราอาจต้องยอม
เสียเวลาอีกหนึ่งคืน ยึดที่พักกันตรงนี้แหละ ลำบากหน่อย แต่
ปลอดภัยไว้ก่อน”

ทุกคนนั่งฟังเขา แล้วเบลก็หันไปจัดการกับคริสโดยไม่รอช้า ยานี้ดบางชนิดปักเข้าไปอีก สแตนลีย์ คีธ และเชิดูร
มองมาที่เขาเป็นตาเดียว

“ตกลง รพินทร์ เราเห็นจะต้องยอมเสียเวลากันอยู่ที่นี่
ตลอดคืนนี้แล้วละ กว่าคริสจะฟื้นตัวก็อีกหลายชั่วโมง ประเดี๋ยว
เขาจะดับเครื่องสนิทพักผ่อนไปเลย และกว่าจะตื่นขึ้นมาก็คง

ใกล้คำ ซึ่งตอนนั้นไม่ใช่เวลาที่เราจะเสี่ยงปิ่นเขาแล้ว เพราะฉะนั้นจะอย่างไรเสีย การคืบหน้าต่อก็ต้องเป็นพรุ่งนี้อยู่ดี”

“ก็น่าเสียดายที่วันนี้เราใช้เวลาเดินทางกันจริง ๆ แค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น”

“ช่วยไม่ได้เลย มันเหตุการณ์สุดวิสัย เราจะไม่โทษว่าเป็นความผิดของใครทั้งสิ้น คุณเองเกือบถูกไฟในทุ่งข้างล่างนั้นเผาทั้งเป็น...คริสเกือบตกเขาลงไปแหลก และไม่สบายอยู่ที่นี่ล้วนเป็นอุบัติเหตุทั้งนั้น และว่าอันที่จริงพวกเราทุกคนก็ล้วนสะบักสะบอมต่อเหตุการณ์กันทั้งนั้น ในฐานะหัวหน้าคณะ คำสั่งของผมก็คือพัก!”

รพินทร์พยักหน้า ดัดนิ้วไปทางพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลาย ออกคำสั่งให้เตรียมจัดที่พักทันที แล้วตัวเองก็ไถลเหยียดยาวลงไปอีก นอนราบลงกับพื้น ศีรษะพาดแก้มโดยตรงตำแหน่งนั้น หลบปีกหมวกลงมาปิดหน้า มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนอก ทำท่าจะหลับไปอย่างง่าย ๆ เหมือนกัน

คริสตินาสงบไปแล้ว หล่อนคงถูกสะกดให้หลับไปในบัดนั้น มีเสียงพึมพำสนทนาหารือของอเมริกันทั้งสามแผ่วเบา

เสียงการเคลื่อนไหวเตรียมจัดที่พักของพวกเขาแล้วใครคนหนึ่งก็เข้ามานั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆเขา

“คุณเองละ ไม่สบายหรือเปล่า?”

เสียงถามมาเบาๆ หมอเบลนั่นเอง ไม่เพียงแต่ถามหล่อนยังเลิกหมวกที่หลบหน้าเขาขึ้นเพื่อให้เห็นหน้า รพินทร์ตอบเรียบเบา แต่ปราศจากหางเสียงว่า

“ไม่! ขอขอบคุณ อย่างกังวลกับผมเลย”

“คุณโกรธอะไรพวกเราอีกหรือเปล่า?”

เขาโบกมือตัดผ่านหน้าตัวเองอย่างรำคาญ

“โน!...”

แล้วก็ลืมตาขึ้นมองหน้าหมอเบล ผู้กำลังก้มลงมามองใกล้ๆ

“ถ้าคริสตกเขาตายในวันนี้ ก็ขอให้รู้ด้วยว่าคุณเป็นต้นเหตุ ไม่ควรจะให้ยาที่ทำให้วังงเลย”

“ถ้าคริสตกเขาตายในวันนี้ คุณนั่นแหละเป็นต้นเหตุ...”

หล่อนย้อนคำเขาอย่างฉับพลัน เอามือตบมาที่ทรวงอก
เขาค่อนข้างแรง

“ขณะที่เรารอคูณกันอยู่ที่เชิงเขาเหมือนทุ่งหญ้านั้น
คุณไม่ให้สัญญาณอะไรให้เรา รู้เลยว่าคุณรอดปลอดภัยและไป
ดักหนารอคอยเรายุก่อนแล้ว และเมื่อตอนมาพบกัน จำได้ไหม
คริสบอกว่าวงนอน แต่คุณก็เป็นคนไปเร่งเร้าเขาเอง ข้าซูอีก
ด้วยว่า ถ้าเขานอนอยู่ตรงนั้น เขาจะถูกทิ้ง คริสถูกพวกเรา
ภายใต้การเข้มงวดเร่งเร้าของคุณบังคับให้โต้เขากันขึ้นมา โดย
ไม่เปิดโอกาสให้หยุดเลย”

“เอาละ เป็นความผิดของผมก็แล้วกัน จะได้มี ‘จำเลย’
เสียทีในเหตุการณ์วันนี้ ผมเป็นคนเผาทุ่งหญ้า เป็นคนทำให้
ทุกคนเกือบถูกไฟคลอกตาย แล้วก็เป็นคนทำให้คริสต้องเกือบ
ตกเขา จนกระทั่งกลายมาเป็นไม่สบายอยู่ในขณะนี้...”

เขาพูดกระซากๆ หลบปีกหมวกบังหน้าลงตามเดิม

“กรุณาไปให้ห่างๆผมได้แล้ว เบล!”

“มหาโหด มหาหิน ไม่มีใครเกินคนซื้อทรัพย์สิน ไพรวัลย์
ในโลกนี้ คริสเคยบอกฉันแล้ว แต่ฉันไม่เชื่อ”

อิสซาเบลกระซิบลอดรั้วพ้นออกมา

“ลీฟ มี อโหลน! โด๊นท์ ยู เฮียร์ มี?”

รพินทร์ตวาดลั่นออกมา

“บูลชีท!”

เบลสบถ ลุกขึ้นแล้วใช้ปลายนิ้วของหล่อนแตะเข้าไปที่หน้าแข้งเขา ก่อนที่จะค้อนปะหลับปะเหลือกเดินสะบัดหน้ามาทันที รพินทร์นอนเฉยอยู่เช่นนั้น

“เธอไปยุ่งอะไรกับเขา”

หัวหน้าคณะถามต่ำๆ เมื่อเบลเดินหน้าอมาทรุดตัวลงกระแทกกายนั่งรวมกลุ่ม

“คนคนนั้น...” หล่อนชี้มือไปที่ร่างแกร่งที่นอนสงบนิ่งอยู่มุมหนึ่ง “ถ้าเป็นอะไรลงไปอีก ฉันจะไม่รักษาเขาแล้ว บอกให้ทุกคนรู้ไว้ด้วย”

“เธอมันบ้าเองที่ไปต่อแยะ แหย่คนที่มีอาการของโรคจิตประสาทอย่างแรง อย่าเพิ่งไปยุ่งอะไรกับเขาเลย รพินทร์พิการ

ทางใจ นับตั้งแต่วันแรกที่เขารู้ตัวว่าจะต้องเดินทางมากับพวก
เราแล้ว และอาการชนิดนั้นก็เพิ่มมากขึ้นทุกทีนับวันเวลาที่ผ่านไป”

หัวหน้าคณะของหล่อนพูดแผ่วเบาอย่างคนที่เข้าใจ
ในทุกสิ่งทุกอย่างดีที่สุด

“ถ้าไม่เดินต่อกันนอนพักกันดีกว่า ฉันก็แย่เหมือนกันวันนี้”

นายค็ธว่า เอนหลังลงพร้อมทั้งจุดเทียนเบลให้นอนลง
ข้างๆด้วย แต่หล่อนบัดมือ หันไปสบถด่าอย่างหงุดหงิด แล้ว
คลานเข้าไปดูอาการของเพื่อนสาว ซึ่งบัดนี้นอนหลับไปแล้ว
อย่างชนิดที่เรียกว่า ‘ฟิวส์ขาด’

เซิดูรอยากจะเลียบเคียงเข้าไปหาโอกาสคุยอะไรกับ
พรานใหญ่ด้วยก็เลยพลอยไม่กล้า เขาเองก็ลงนอนเอาแรง
เหมือนกัน เพราะเหนื่อยและตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าคนอื่น

รพินทร์เริ่มเข้าวังค์

ลมบนพัดโชยกระทบแก่งหินดังอยู่หวีดหวิว ตะวันโรยแสง
อ่อนลง...นกเขาใหญ่ตัวหนึ่งจากยอดของหมู่โขดหินแห่งใด
แห่งหนึ่ง ไกลหรือไกลเพียงใดไม่ทราบ ชันคูมา

จู่ฮู่ฮู่กรู...เขาคูคร่ำครวญ

จู่ฮู่ฮู่กรู...เจ้าร่างนวลไศกชวนชบเซา

เขาเจ้าเอ๋ย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า

ฉันฟังแล้ว ฟังเล่า เสียงมันเข้าไปคว้านทรวง...

“แกซาย...วานช่วยบอกนายหญิงของแกด้วย ว่าฉันยังรัก
เธออยู่ ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือสิ้นลมหายใจไปแล้ว และยามนี้
คิดถึงใจจะขาด”

ริมฝีปากของเขาขมุกขมิบ เหมือนจะละเมอออกมากับ
ตนเอง

“ตกลง จะเอาคำของผู้กองประโยคนี้นี้ฝากลมไปบอก
ความแก่นายหญิงให้”

มีเสียงสนองตอบมาในโสตส่วนลึกของเขา

ดอชยา

เพชรพระอุมา ตอน จิตรรางคนางค์ เล่ม 36

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)